

“Volia plantejar fins a quin punt prenem decisions lliurement”

Salvador Macip (Blanes, Selva, 1970) publica a Proa la novel·la d'intriga de ciència-ficció *Hipnofòbia*, premi Carlemany per al Foment de la Lectura. L'escriptor, que ja ha publicat uns quants llibres de narració, és metge investigador i actualment exerceix de professor de bioquímica a la universitat britànica de Leicester.

—Si no ho he llegit malament, la trama es construeix a partir de l'axioma que quan dormim, el cervell no fa res, no treballa. Però somnia, no? És a dir, treballa.

—Sí. Però, segons un experiment que es va fer fa anys, si els ratolins no dormissin, si s'estalviessin aquest temps de descans, serien més experts, més intel·ligents. Com diu la novel·la, si no dormim ens podem tornar més intel·ligents o més poderosos. Era un experiment científic seriós, però no se n'ha fet cap més que hi coincideixi. Tot allò que he vist va cap a l'altre costat: que el son és molt beneficiós per diversos

motius. Per exemple, com a vàlvula d'escapament de les nostres fantasies. També és beneficiós, dormir bé, per a la memòria. Sí, parteixo d'un punt de vista científic agafat amb pincetes perquè va contra tot allò que s'ha dit sobre el tema.

—Ciència-ficció és el gènere que utilitza la novel·la per a engegar. Però la trama és bàsicament de thriller, no?

—En efecte. Per a mi el toc fantàstic és una excusa per a començar la història, no penso que sigui la part central. La novel·la beu de diverses fonts, com ara el thriller, la literatura fantàstica i la de terror.

—I volíeu transmetre un missatge, a més?

—Sí. Darrere de la trama hi ha una colla d'idees, com ara fins a quin punt la humanitat és manipulada, sigui individualment o col·lectivament. A la novel·la, la gent amb poders no deixa de ser una metàfora de tot allò que ens diu cap a on hem d'anar, de polítics a mitjans de comunicació, els qui ens diuen quines pel·lícules hem de veure, quins llibres hem de llegir o a qui hem de votar. Volia plantejar fins a quin punt prenem decisions lliurement, com ens influeixen tots aquests factors externs que volen dirigir la nostra ment. El tema de la novel·la és fictici, però s'adapta a la societat actual, una societat en què ens trobem molt dirigits. La idea que un grup



Salvador Macip publica la novel·la *Hipnofòbia*, premi Carlemany per al Foment de la Lectura, a Proa.

de gent dirigeix la humanitat no és cap exageració. Al llibre, el poder és sobrenatural, i a la realitat és econòmic, cultural i polític.

—Construïu la novel·la com un trencaclosques. Més que un trencaclosques, perquè en començar a llegir cada capítol trigues a copsar-ne les característiques. Per a crear enjòlit, per a captar l'interès del lector?

—Buscava una estructura nova i en comptes d'un sol narrador vaig bastir la història dels dos protagonistes a partir d'històries més secundàries, de peces que semblen independents però que quan les ajuntes construeixen la història del metge i del militar que lluiten per a dominar la humanitat. Gràcies a això he pogut explorar diverses maneres de narrar. M'agrada deixar el lector descol·locat. Quan comença un capítol no sap què passa però si té la paciència d'arribar al final veurà que tot encaixa. Quan llegeixo un llibre m'agrada molt que em sorprengui, que m'expliqui una història

de manera diferent, independentment del tema. Al cap i a la fi els escriptors expliquem sempre la mateixa història, la lluita del bé contra el mal.

—Però aquest sistema té el perill que el lector que sempre vulgui tenir els peus a terra abandoni la lectura.

—És cert. Hi ha d'haver novel·les per a tota mena de lectors. No a tots els ha d'agradar aquest format. El premi Carlemany per al Foment de la Lectura crec que s'ha donat a la meua novel·la perquè busca maneres noves i modernes d'arribar al lector. Té moltes influències de la cultura popular en general, com ara les sèries de televisió, les pel·lícules i els còmics. I això pot obrir les portes a lectors nous. La novel·la agradarà a un tipus de lector inquiet i interessat per noves maneres de narrar. Hi ha noves generacions de lectors que busquen novel·les més pensades en el context de la cultura d'avui, bàsicament àudio-visual. La literatura ha d'evolucionar en consonància amb l'evolució dels lectors. Si no evolucionéssim, si els escriptors, al llarg de la història, no haguessin provat coses noves, escriuríem com escrivien els grecs.

Lluís Bonada